

Преюдициален въпрос

В съответствие ли е с тълкуването на правото на Европейския съюз като цяло, и в частност с тълкуването на разпоредбата на член 3, буква а), подточка i) от протокол VI в приложение V към Многостранното споразумение за установяване на общоевропейско авиационно пространство, практиката на въздушен превозвач от асоциирана страна по споразумението да извършва търговски въздушни превози на пътници с място на излитане в държава — членка на Европейския съюз, през държавата на превозвача като трансферна точка, в която пътниците и багажът се прехвърлят на друг самолет на същия превозвач, към местоназначение в държава — членка на Европейския съюз, или в трета държава, въз основа на самостоятелен билет, в който е посочен въздушен превоз с два отделни полетни номера?

Преюдициално запитване от Østre Landsret (Дания), постъпило на 5 септември 2016 г. — Fidelity Funds/Skatteministeriet

(Дело C-480/16)

(2016/C 419/42)

Език на производството: датски

Запитваща юрисдикция

Østre Landsret

Страни в главното производство

Жалбоподател: Fidelity Funds

Отговорник: Skatteministeriet

Встъпила страна: NN (L) SICAV

Преюдициален въпрос

Противоречи ли на член 56 ДЕО (член 63 ДФЕС) относно свободното движение на капитали или на член 49 ДЕО (член 56 ДФЕС) относно свободното предоставяне на услуги данъчен режим като този по главното производство, съгласно който чуждестранни предприятия за колективно инвестиране по смисъла на Директива 85/611/ЕИО ⁽¹⁾ на Съвета (Директивата за ПКИПЦК) се облагат с данък при източника за дивидентите, получени от датски дружества, при положение че аналогичните датски предприятия за колективно инвестиране могат да бъдат освободени от облагане с данък при източника било то защото фактически извършват минимално разпределение на своите членове в замяна на удържане на данък при източника, или защото формално се изчислява минимално разпределение, върху което от членовете на предприятието се удържа данък при източника?

⁽¹⁾ Директива 85/611/ЕИО на Съвета от 20 декември 1985 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно предприятията за колективно инвестиране в прехвърлими ценни книжа (ПКИПЦК) (ОВ L 375, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 138).

Преюдициално запитване от Fővárosi Törvényszék (Унгария), постъпило на 6 септември 2016 г. — Zsolt Sziber/ERSTE Bank Hungary Zrt.

(Дело C-483/16)

(2016/C 419/43)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Törvényszék

Страни в главното производство

Ищец: Zsolt Sziber

Отвѣтник: ERSTE Bank Hungary Zrt.

Друга страна: Mónika Szeder

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли следните норми от правото на Съюза, а именно член 129А, параграфи 1 и 2 от учредителния договор на Европейската общност (Римския договор) във връзка с параграф 3 от същия член, член 38 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ОВ С 362, 2012 г., стр. 2), член 7, параграфи 1 и 2 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори ⁽¹⁾ във връзка с член 8 от същата директива, както и съображение 47 от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета ⁽²⁾ да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба (и прилагане на същата), която установява допълнителни изисквания в ущърб на тази страна в производството (ищец или ответник), която между 1 май 2004 г. и 26 юли 2014 г. е сключила договор за кредит, в качеството на потребител, в който е включена неравноправна договорна клауза, позволяваща едностранно увеличаване на лихвите, разходите и комисионите, или която включва „марж курс купува–курс продава“, по силата на която в съответствие с посочените допълнителни реквизити, за да могат да се упражнят по съдебен ред правата, произтичащи от недействителността на споменатите потребителски договори, и в частност за да може съдът се произнесе по съществуването на делото, се изисква подаването на писмена молба по гражданскопроцесуален ред (по-конкретно иск, изменение на иска или възражение за недействителност от страна на ответника — срещу осъждането на потребителя — или изменение на това възражение, насрещен иск на ответника или изменение на този насрещен иск) със задължително съдържание, докато друга страна в производството, която не е сключила договор за кредит в качеството на потребител или която е сключила през същия период в качеството на потребител договор за кредит от вид, различен от горепосочения, не трябва да подава такъв писмен документ с определено съдържание?
- 2) Какъвто и отговор да даде Съдът — положителен или отрицателен — на първия поставен въпрос, формулиран по-общо от втория въпрос, трябва ли разпоредбите от правото на Съюза, изброени в първия въпрос, да се тълкуват в смисъл, че не допускат да се прилагат следните задължителни допълнителни изисквания [а — в)] за тази страна в производството, която е сключила в качеството на потребител договор за кредит по смисъла на първия въпрос:
  - а) в съдебното производство иск, изменение на иска или възражение за недействителност от страна на ответника — срещу осъждането на потребителя — или изменение на това възражение, насрещен иск на ответника или изменение на този насрещен иск, който трябва да бъде предявен от тази страна в производството (ищец или ответник), която е сключила в качеството на потребител договор за кредит по смисъла на първия въпрос, е допустим — тоест, може да се приеме за разглеждане по същество — само ако в този писмен документ страната в производството не иска от съдебния орган само да обяви за недействителен целия или част от договора за кредит, сключен с потребител по смисъла на първия въпрос, но и да приложи правните последици, свързани с пълната недействителност, докато друга страна в производството, която не е сключила договор за кредит в качеството на потребител или която е сключила през същия период в качеството на потребител договор за кредит от вид, различен от горепосочения, не трябва да подава такъв писмен документ с определено съдържание;
  - б) в съдебното производство иск, изменение на иска или възражение за недействителност от страна на ответника — срещу осъждането на потребителя — или изменение на това възражение, насрещен иск на ответника или изменение на този насрещен иск, който трябва да бъде предявен от тази страна в производството (ищец или ответник), която е сключила в качеството на потребител договор за кредит по смисъла на първия въпрос, е допустим — тоест, може да се приеме за разглеждане по същество — само ако в този писмен документ освен съдебното обявяване на пълната недействителност на договора, сключен с потребител по смисъла на първия въпрос, не е поискано сред правните последици, свързани с пълната недействителност, съдебното възстановяване на положението, предшестващо сключването на договора, докато друга страна в производството, която не е сключила договор за кредит в качеството на потребител или която е сключила през същия период в качеството на потребител договор за кредит от вид, различен от горепосочения, не трябва да подава такъв писмен документ с определено съдържание;
  - в) в съдебното производство иск, изменение на иска или възражение за недействителност от страна на ответника — срещу осъждането на потребителя — или изменение на това възражение, насрещен иск на ответника или изменение на този насрещен иск, който трябва да бъде предявен от тази страна в производството (ищец или ответник), която е сключила в качеството на потребител договор за кредит по смисъла на първия въпрос, е допустим — тоест, може да се приеме за разглеждане по същество — само ако в този писмен документ, що се отнася до периода от възникването на договорното правоотношение до предявяването на иска, фигурира представяне на сметките, изключително сложно от математическа гледна точка (както определят националните разпоредби), което трябва да се извърши, като се вземат предвид и нормите, регламентиращи обмяната в унгарски форинти, и което трябва да съдържа подробно представяне,

обяснено по начин, че да може да се провери аритметично, в което се посочват вноските с настъпил падеж, които трябва да се платят съгласно договора, вноските, платени от ищеца, вноските с настъпил падеж, които трябва да се погасят, установени без да се взема предвид нишожната клауза, и размера на разликата между тях, и трябва да посочва на каква обща сума възлиза дългът, който страната в производството, която е сключила в качеството на потребител договор за кредит по смисъла на първия въпрос, държи непогасен към кредитната институция или евентуалното плащане в повече, докато друга страна в производството, която не е сключила договор за кредит в качеството на потребител или която е сключила през същия период в качеството на потребител договор за кредит от вид, различен от горепосочения, не трябва да подава такъв писмен документ с определено съдържание?

- 3) Трябва ли разпоредбите от правото на Съюза, изброени в първия въпрос, да се тълкуват в смисъл че нарушаването на тези норми посредством установяването на допълнителните изисквания, посочени по-нататък (в първи и втори въпрос), предполага в същото време нарушение на членове 20, 21 и 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ОВ С 326, 2012 г., стр. 2), като се има предвид също така (отчасти също в първи и втори въпрос), че съдилищата на държавите членки трябва да прилагат правото на Съюза в областта на защитата на потребителите, включително при факти без трансграничен характер, тоест, чисто вътрешни, в съответствие с решения на Съда от 5 декември 2000 г., *Guimont* (С-448/98, EU:C:2000:663), точка 23, и от 10 май 2012 г., *Diuomo Gra* и др. (С-357/10—С-359/10, EU:C:2012:283), точка 28, и определение от 3 юли 2014 г., *Tudoran* (С-92/14, EU:C:2014:2051), точка 39? Или трябва да се счита, че доколкото договорите за кредит, споменати в първия преюдициален въпрос, са „договори за кредит, сключени в чуждестранна валута“, само поради това обстоятелство става въпрос за дело с трансграничен характер?

⁽¹⁾ Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273).

⁽²⁾ Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета (ОВ L 133, 2008 г., стр. 66).

**Преюдициално запитване от Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Словения), постъпило на
14 септември 2016 г. — А.С./Република Словения**

(Дело С-490/16)

(2016/С 419/44)

Език на производството: словенски

Запитваща юрисдикция

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Страни в главното производство

Жалбоподател: А.С.

Ответник: Република Словения

Преюдициални въпроси

- 1) Засяга ли правната защита по член 27 от Регламент № 604/2013 също така тълкуването на условията за критерия по член 13, параграф 1, когато става въпрос за решение, че една държава членка няма да разглежда молбата за международна закрила, че друга държава членка вече е приела компетентност за разглеждането на молбата на кандидата на същата основа, и когато кандидатът го оспорва?
- 2) Трябва ли условието за незаконно пресичане по член 13, параграф 1 от Регламент № 604/2013 да се тълкува по независим и самостоятелен начин или в съчетание с член 3, точка 2 от Директива 2008/115 за връщането и член 5 от Кодекса на шенгенските граници, които определят незаконното пресичане на границата, и трябва ли това тълкуване да се прилага спрямо член 13, параграф 1 от Регламент № 604/2013?
- 3) С оглед на отговора на въпрос 2 трябва ли понятието за незаконно пресичане по член 13, параграф 1 от Регламент № 604/2013 при обстоятелствата по настоящото дело да се тълкува в смисъл, че не е налице незаконно пресичане на границата, когато публичните органи на една държава членка организират пресичането на границата с цел транзитно преминаване към друга държава членка на ЕС?